

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **D.**, proti žalovaným **1/ D. B.**, bytom B., **2/ B. B.**, bytom B., o zaplatenie **92,94 € (2 800,-- Sk)** s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 14 C 102/2007, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo 17. augusta 2009 č.k. 14 C 102/2007-34, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 17. augusta 2009 č.k. 14 C 102/2007-34 **z r u š u j e** a vec vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava I sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovaným 1/, 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 2 800,-- Sk s príslušenstvom z dôvodu, že 5. októbra 2005, na základe rozhodnutia Mestskej polície, odstránil motorové vozidlo ev. č. B., ktoré sa nachádzalo na N., pričom žalovaná suma predstavuje náklady za vykonanie odťahu vozidla. Žalobca označil žalovaného 1/ za vodiča vozidla a žalovaného 2/ za prevádzkovateľa vozidla.

Súd vydal najskôr platobný rozkaz, ktorý sa však nepodarilo doručiť žalovaným do vlastných rúk. Zásielka adresovaná žalovanému 1/ sa súdu vrátila s poznámkou, že adresát zásielku v odbernej lehote neprevzal. Zásielka adresovaná žalovanému 2/ (na adresu M.) sa súdu vrátila s poznámkou "adresát neznámy". Súd následne platobný rozkaz uznesením zrušil a obom žalovaným (v mimoriadnom dovolaní je nesprávne uvedené, že iba žalovanému 2/ – pozn. dovolacieho súdu) ustanovil opatrovníka – A. V. , súdnu tajomníčku Okresného súdu Bratislava I. Následne potom súd rozhodol bez pojednávania rozsudkom zo 17. augusta 2009 č.k. 14 C 102/2007-34 tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel, žalovaných 1/, 2/ zaviazal

spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 92,94 € s úrokom z omeškania 6 % ročne od 4. januára 2006 do zaplatenia a trovy konania 17,33 €. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovanému 2/ ako prevádzkovateľovi vozidla vznikla povinnosť na náhradu nákladov za odťah vozidla a žalovanému 1/ ako vodičovi vznikla povinnosť na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spôsobenej v príčinnej súvislosti so zavineným porušením pravidiel cestnej premávky. Súd rozsudok doručoval žalovanému 1/ a ustanovenej opatrovníčke žalovaného 2/.

Na základe podnetu žalovaného 2/ podal proti uvedenému rozsudku mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky podľa § 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm.a/ a c/ O.s.p. Navrhol, aby dovolací súd mimoriadnym dovolaním napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. S poukazom na ustanovenia §§ 79 ods. 4, 29 ods. 2, 4 a 6 O.s.p. mimoriadne dovolanie odôvodnil tým, že postupom súdu bola žalovanému 2/ odňatá možnosť konať pred súdom a to tým, že opatrovníčke ustanovenej žalovanému 2/ nebola doručená žaloba, ďalej tým, že konal s opatrovníčkou žalovaného 2/, ktorá zároveň ako poverený zamestnanec súdu vykonávala procesné úkony súdu v totožnom občianskom súdnom konaní a nakoniec tým, že aj napriek tomu, že pominuli dôvody, pre ktoré bol žalovanému 2/ ustanovený opatrovník (súdu bol oznámený trvalý pobyt žalovaného 2/), súd postupom podľa § 29 ods. 4 O.s.p. uznesenie o ustanovení opatrovníka nezrušil. V ďalšej časti mimoriadneho dovolania generálny prokurátor namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom, ak na skutkový stav aplikoval ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a súčasne aj ustanovenie § 40 ods. 5 zákona č. 315/1996 Z.z., teda ak ustálil, že žalobcovi na základe tých istých právnych skutočností vznikla pohľadávka na náhradu škody voči jednému subjektu a zároveň pohľadávka na náhradu nákladov voči inému subjektu. Nakoniec bol v mimoriadnom dovolaní namietaný nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

Žalovaní 1/, 2/ sa k mimoriadnemu dovolaniu nevyjadrili.

Žalobca vo svojom rozsiahlom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu podal iba podrobné stanovisko k otázke svojej aktívnej legitímácie v spore, v ktorom stanovisku odmieta názor prezentovaný generálnym prokurátorom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že boli splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom

Slovenskej republiky a že je prípustné, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu, ako aj konanie, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Z obsahu spisu je zrejmé, ako je uvedené už vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia, že po tom, ako sa nepodarilo doručiť vydaný platobný rozkaz ani jednému zo žalovaných, okresný súd uznesením z 8. marca 2006 (zrejme ide o chybné uvedené dátum – pozn. dovolacieho súdu) č.k. 2 Ro 1/2006-15 ustanovil žalovanému 2/ a uznesením z 22. marca 2007 č.k. 2 Ro 1/2006-16 ustanovil žalovanému 1/ A. V. , súdnu tajomníčku Okresného súdu Bratislava I za opatrovníčku podľa § 29 ods. 2 O.s.p., a to aj napriek tomu, že v uvedenom štádiu konania minimálne vo vzťahu k žalovanému 1/ na takýto postup súdu nebol daný dôvod, keďže zásielka obsahujúca platobný rozkaz adresovaná žalovanému 1/ sa súdu vrátila s oznámením pošty, že adresát zásielku v odbernej lehote neprevzal. Následne okresný súd uznesením z 28. marca 2007 č.k. 2 Ro 1/2006-18 zrušil vydaný platobný rozkaz. Uvedené uznesenie doručil žalobcovi a opatrovníčke žalovaných 1/, 2/. V spise sa však nenachádza doklad preukazujúci aj doručenie žaloby opatrovníčke žalovaných, pričom povinnosť súdu doručiť návrh na začatie konania (žalobu) ostatným účastníkom je zakotvená v § 79 ods. 4 O.s.p. Až potom okresný súd začal zisťovať adresy trvalého pobytu oboch žalovaných, pričom podľa oznámenia mestskej časti B., doručeného súdu 26. júla 2007 má žalovaný 1/ od 13.11.2000 evidovaný trvalý pobyt v B. a podľa oznámenia mestskej časti B., doručeného súdu 10. augusta 2007 má žalovaný 2/ od 28.5.2007 trvalý pobyt evidovaný v B.. Pravdivosť týchto informácií ďalej už súd nepreveroval a postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania vec rozhodol tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel, pričom rozsudok doručoval žalobcovi, žalovanému 1/ (bez toho, že by vo vzťahu k nemu predtým zrušil uznesenie o ustanovení opatrovníka v zmysle § 29 ods. 4 O.s.p.) a opatrovníčke žalovaného 2/ (resp. opatrovníčke stále oboch žalovaných).

Z uvedeného tak vyplýva, že pokiaľ súd po tom, ako sa mu nepodarilo doručiť platobný rozkaz do vlastných rúk žalovaným 1/, 2/ bez toho, aby najskôr zisťoval pobyt žalovaného 2/, obom žalovaným ustanovil opatrovníka podľa § 29 ods. 2 O.s.p., ktorému nedoručil návrh na začatie konania [žalobu (skutočnosť, že by tak urobil sa zo spisu nedá zistiť)] a následne, po zistení trvalého pobytu žalovaného 2/ (v mieste ktorého sa zrejme zdržiaval) naďalej konal iba s jemu ustanoveným opatrovníkom, hoci pominuli dôvody, pre

ktoré bol opatrovník žalovanému 2/ ustanovený (vo vzťahu k žalovanému 1/ dôvody na ustanovenie opatrovníka s najväčšou pravdepodobnosťou nikdy neexistovali), čo bol dôvod na zrušenie uznesenia o ustanovení opatrovníka (§ 29 ods. 4 O.s.p.), týmto postupom odňal žalovanému 2/ možnosť konať pred súdom, teda zaťažil konanie procesnou vadou podľa § 237 písm.f/ O.s.p.

Dovolací súd sa však nestotožnil s konštatovaním v mimoriadnom dovolaní, že k odňatiu možnosti žalovanému 2/ konať pred súdom došlo aj tým, že súd konal s opatrovníkom žalovaného 2/, ktorý zároveň ako poverený zamestnanec súdu (súdna tajomníčka) vykonával procesné úkony súdu v totožnom občianskom súdnom konaní, v dôsledku čoho takéhoto opatrovníka nie je možné považovať za osobu spôsobilú objektívne hájiť záujmy žalovaného.

Je pravdou, že ustanovenie § 29 ods. 6 O.s.p. neumožňuje súdu ustanoviť za opatrovníka zamestnanca súdu, ktorý prejednáva vec. Z toho platí výnimka, podľa ktorej zamestnanca súdu, ktorý prejednáva vec, môže súd ustanoviť za opatrovníka v tzv. drobných sporoch. Ide o spory, v ktorých istina (hodnota pohľadávky bez príslušenstva) neprevyšuje v čase začatia súdneho konania 500,- € . Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade boli podmienky uvedenej výnimky splnené, keď nepochybne ide o drobný spor, pričom procesné úkony, vykonávané súdnou tajomníčkou po jej ustanovení do funkcie opatrovníka žalovaným, spočívajúce výhradne iba v zisťovaní pobytu žalovaných ani nemožno považovať za prejednávanie veci (v zmysle výkonu súdnej moci).

Odhliadnuc od posledne uvedeného dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že generálny prokurátor dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm.a/ O.s.p. Keďže v danom prípade, zistená vada konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. je tak závažnou procesnou vadou, pre existenciu ktorej treba vždy zrušiť napadnuté rozhodnutie, Najvyšší súd Slovenskej republiky bez toho, aby sa zaoberal aj ďalšími námietkami v mimoriadnom dovolaní týkajúcimi sa nesprávneho právneho posúdenia veci (a to aj v záujme zachovania dvojinstančnosti súdneho konania), podľa § 243b ods. 1, 3 O.s.p. zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. augusta 2011

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová